

за участі Оркестру ЛДС Святого Духа
октету ЛДС Святого Духа "Теофорос"

випускниця фармацевтичного факультету

Олена Білоус

декан фармацевтичного факультету

Данило Камінський

проректор з науково-педагогічної роботи

Анатолій Магльований

в.о ректора

Орест Чемерис

Автор проекту **Олена Білоус**

«Ми, Українці, з колиски стаємо націоналістами,
якщо матері співають нам українські колискові.
Тому нас перевиховують у концтаборах.»

Володимир Іvasюк

Володимир Іvasюк

Я хочу, щоб збулась ЛЮБОВ

Владимир

«Я хочу, щоб збулись слова пісень
Я хочу, щоб збулась Любов»...

до

75
ліття
від дня
народження

ЛНМУ

ім. Данила Галицького

4 березня 2024

Фото з фондів Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

18 травня 1979 року, відомого композитора, улюбленця десятків тисяч людей по всій країні, Володимира Івасюка, знайдуть повішеним у Брюховецькому лісі, що недалеко від Львова. Це станеться рівно за місяць після оголошення про його зникнення.

Слідство офіційно виголосить вирок – самогубство, проте ні батьки, ні друзі, ні родичі ніколи в це не повірять.

В день похорону стежки, дороги і тротуари Львова, кудою нестимуть тіло Івасюка, буде вщент всипано квітами, а велелюдний натовп, вбраний у вишиванки, з кожною хвилиною все більше починає нагадувати собою марш нескорених.

Ішов 1979 рік... Час, коли країна, наче починала підіматися з колін, наспівуючи українську естрадну пісню на музику Володимира Івасюка. Її чарівна і щира мелодія глибоко проникала в кожного, хто її чув і співав:

А співали її всі: і дорослі, і діти, і студенти.

24 квітня 1979 року після телефонного дзвінка Володимир Івасюк різко вийшов з дому, і більше не повернувся. Його будуть розшукувати з 27 квітня по 11 травня, і того ж дня закриють справу.

Вдома на Володю чекають вбиті горем батьки і молодші сестри Галина і Оксана.

Тільки через місяць його замордоване молоде тіло знайдуть повішеним у Брюховецькому лісі, яке проводжатимуть велелюдними натовпами і засипаними квітами вулицями до Личаківського цвинтаря.

Попри заборону КДБ брати участь у похороні з загрозою виключення з університетів, і звільнення з місця праці, люди все більше і більше прибували на прощання зі своїм Івасюком. І траурний процесії не було видно ні початку ні кінця.

КДБ все більше просувало в натовпи версію самогубство, паралельно з тим забороняючи його ім'я і вилучаючи його пісні з ефірів, та все марно. Та музика і та пісня вже оселилася у серцях і душах тих, хто її чув і співав, таким чином даруючи автору безсмертя.

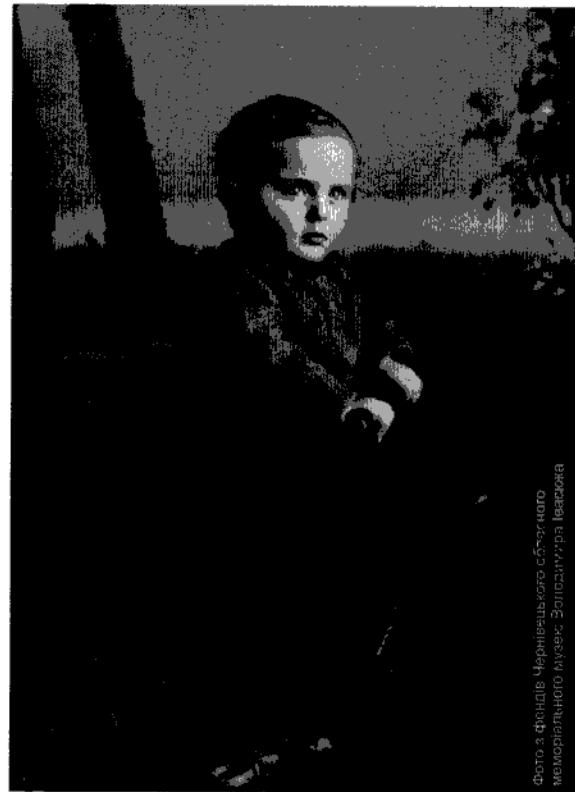

Фото з фондів Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

Фото з фондів Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

4 березня 1949 року у містечку Кіцмань, що на Буковині, у родині письменника Михайла і Софії Івасюків, народився син. Ім'я обрали не випадково, а на честь батькових улюблених поетів

Володимира Самійленка і Володимира Сосюри, пророкуючи тим самим йому долю не лише геніального композитора, але й поета.

Дар до музики у хлопця проявився дуже рано, майже у віці трьох років, через що клопотаннями батька у Кіцмані відкривають музичну школу. Був напрочуд обдарований і талановитий, вчився

добре і дуже старанно, та закінчити школу з золотою медаллю завадив той факт, що якось жартома молодий Івасюк закинув свого

картуза на погруддя Леніна, а от коли поліз знімати, гіпсове погруддя завалилося і розбилось. Тоді його закрили на 15 діб у відділку, а в перший же день навчання у Чернівецькому медичному

інституті, його виключають без пояснень.

Саме тоді, замість студентського квитка, після близькуче зданих іспитів 31 серпня 1966 року, після доносу про випадок з Леніним, його звинувачують, що «не добросерно пробався у лаві радянських студентів», і тоді молодий геній іде працювати на завод «Легмаш».

І навіть тут Івасюк проявляє свої творчі здібності, організувавши хор серед робітників зводу. За рік клопотаннями керівництва заводу Івасюк таки вступає на перший курс Чернівецького медичного інституту, а вже 1972 року перевівся у Львівський медичний інститут, паралельно вступивши на підготовчі курси до Львівської національної консерваторії. Уже в ці роки Івасюк стає національною легендою. Пише багато і щоразу то геніальніше. Десятки його пісень розривають теле і радіо ефіри всього тогочасного радянського простору, а легендарна "Червона рута" стає світовим шлягером.

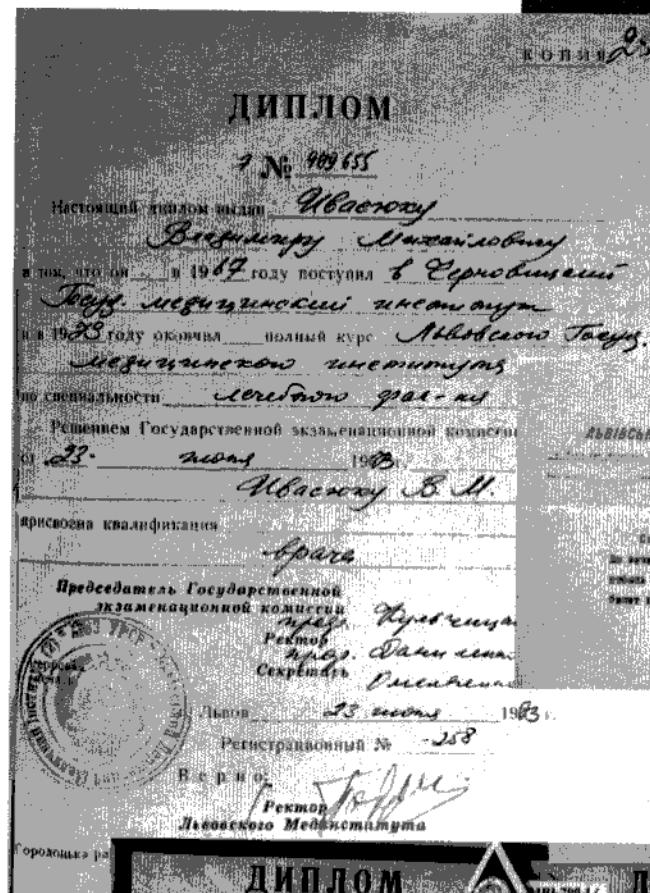

Фото з архівів ЛНМУ ім. Данила Галицького

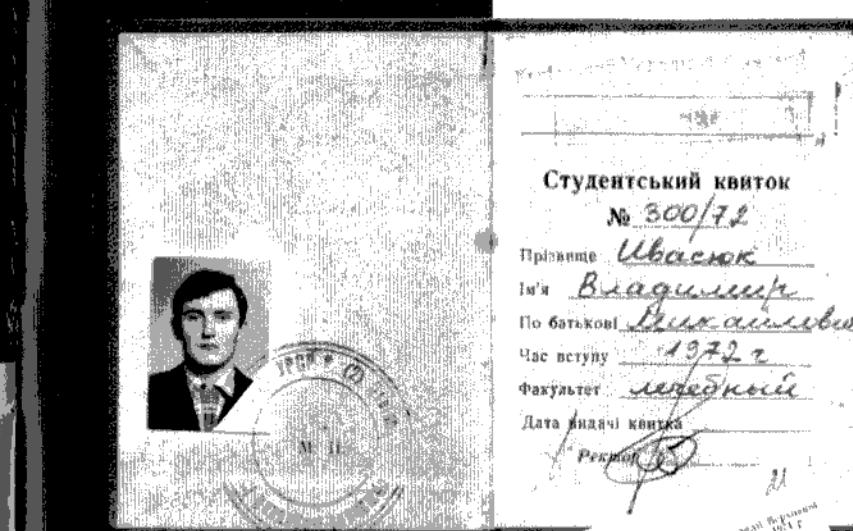
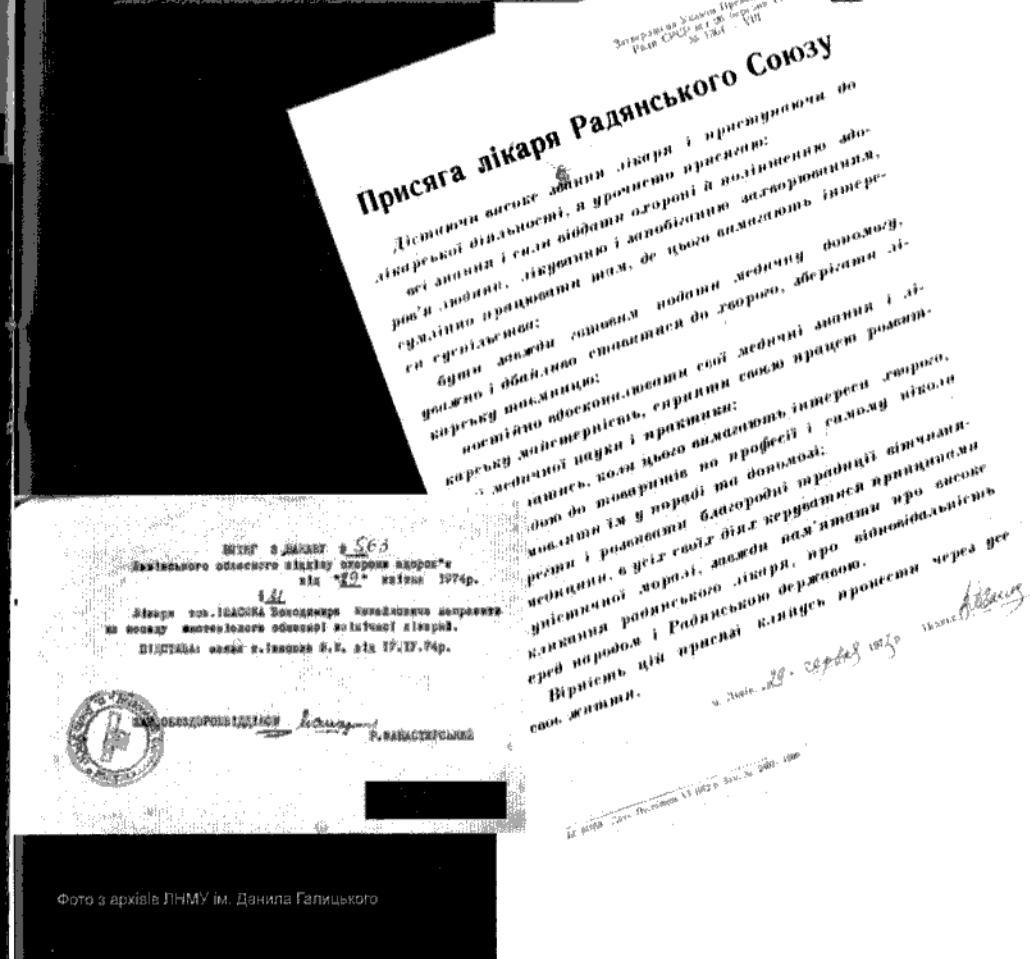

Фото з архіву ЛНМУ ім. Данила Галицького

Навчання у медичному інституті Івасюка закінчується 1973 року, а вже за рік до того він збирає повні зали театру Марії Заньковецької, де львів'яни з захопленням слухають його пісні у виконанні легендарної «Смерічки».

Він був обдарованим усьому: професійний лікар, скрипаль, грав на віолончелі, гітарі і фортепіано. Писав музику і тексти пісень, які сам і виконував. Ці пісні дали дорогу в життя молодим виконавцям. Okрім 107 пісень, писав ще і інструментальну музику, і таких творів є більше п'ятидесяти, а також написав музику до двох вистав «Прародоносці» та «Мезозойська історія». А ще вмів і любив малювати.

Після завершення медінституту Івасюка зараховують до аспірантури на кафедру патологічної фізіології, а весною 1974 року обздоровівділ скеровує молодого випускника на посаду лікаря-анестезіолога у реанімаційне відділення Львівської обласної клінічної лікарні.

Але Івасюк більше не бачить себе лікарем. Музика і прожектори софітів титанічною силою беруть молодого композитора у свої тенета. Він народжує шедеври за шедеврами, пісні починають співати, як на великих майданчиках, так і серед маленьких камерних студентських товариств.

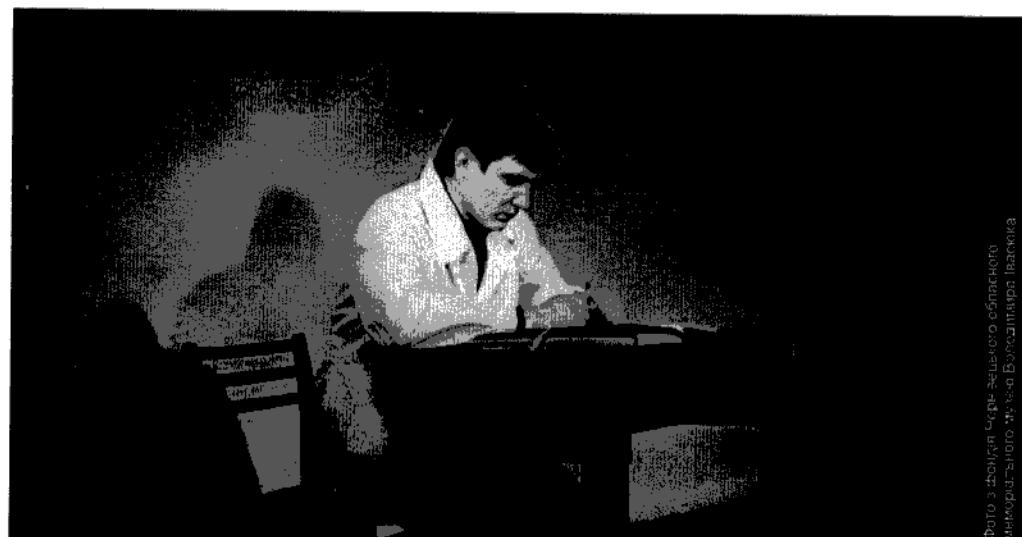

Фото з фонду Сирія-Чернівцівського обласного
меморіального музею Володимира Івасюка

Фото з фонду Сирія-Чернівцівського
меморіального музею Володимира Івасюка

Фото з фонду Сирія-Чернівцівського
меморіального музею Володимира Івасюка

Івасюк стає народним улюбленацем.

Тепер творчі стежки композирата перетинаються з дорогами відомих поетів таких, як Дмитро Павличко, Богдан Стельмах, Микола Петренко, Ростислав Братунь, Роман Кудлик, Олесь Гончар, Юрій Рибчинський та інших. Ця творча співпраця подарує українському народові неоцінений спадок української естрадної пісні.

Пісня стає його долею, його справою життя, його крилом, його хрестом у шляху на Голготу.

Тепер Івасюк все більше починає себе проявляти не лише як композитор, але і як поет. І вже пісні: «Я піду в далекі гори», «Червона рута», «Водограй», «Пісня буде поміж нас», «Ласкаво просимо». «Колискова», «Мандрівна музика», «Два перстені», «Там за горою, за крем'яною», «Капелюх» - написані Івасюком не лише як композитором, але й як поетом.

Фото з фонду Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

Глядач і слухач в своїх висновках одностайні – перед ними геній. Геній, який розкаже світові про Україну голосом своєї пісні.

Вже наступного 1974 року Володимир Івасюк розпочинає навчання на композиторському відділенні Львівської консерваторії у класі Кос-Анатольського, а 1975 року Віктор Стороженко зніме фільм «Пісня завжди з нами», того ж року Володимир Івасюк багато працює над виставою «Прaporonoсці» Олеся Гончара. Очевидно, що Івасюк пропускатиме заняття в консерваторії, весь поглинутий творчою працею, за що його і відрахують 1976 року.

Фото з фонду Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

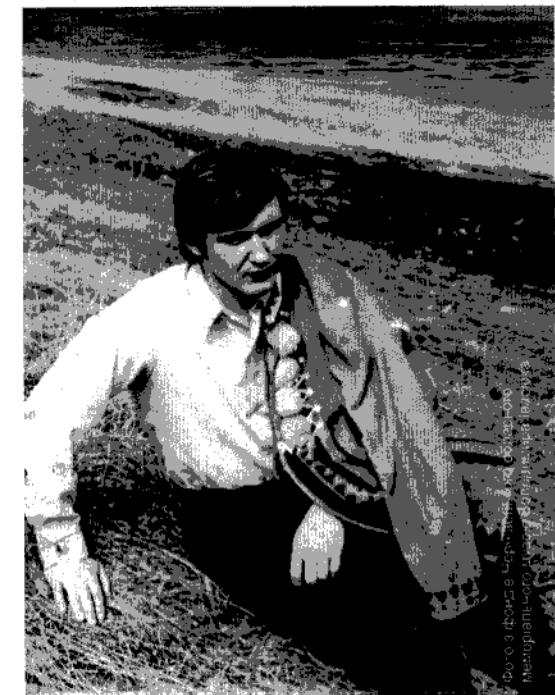

Фото з фонду Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

Фото з фондів Чернівецького обласного краєзнавчого музею. Володимир Івасюк

Фото з фондів Чернівецького обласного краєзнавчого музею. Володимир Івасюк

Тільки за рік він поновиться на навчанні, а паралельно бере участь у різноманітних фестивалях і конкурсах, на яких його пісні стають лауреатами. Так, 1977 року пісня «У долі своя весна» перемогла на фестивалі «Сопот 77» у Польщі, 1978 року бере участь у конкурсі молодих композиторів у Єревані, а згодом і у Москві, де здобуває перемогу на всесоюзному конкурсі серед композиторів-студентів.

Івасюк молодий, успішний і знаменитий.

Його ім'я все більше на устах і на шпальтах газет, на радіо і телебаченні, його згадують і шанують, люблять і ним надихаються. Його пісні підкорюють міста і держави, і раптом один телефонний дзвінок...

1994 року Володимиру Івасюку присвоють Державну премію України ім. Тараса Шевченка /посмертно/.

2009 року - звання Героя України /посмертно/.

Фото з фондів Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

12 червня 2014 року Генеральна прокуратура України визнала незаконним закриття кримінальної справи щодо смерті композитора, і тільки 13 червня 2019 року Київським науково-дослідним інститутом судових експертіз було доведено, що це було вбивство.

Володимир Івасюк прожив дуже коротке, але дуже яскраве життя, як спалах зірки. Зірки, яка своїм чистим світлом і до нині запалює нові зірки. Його немає, але ніколи не змовкне, та дивна музика, яка розлетілася піснями по цілому світу, променем його чистого і геніального серця.

Співайте пісні геніального Івасюка, візьміть ту пісню на спомин про нього і нехай завжди та «пісня буде поміж нас».

**Пісня, яка вартувала йому життя,
але подарувала йому безсмертя.**

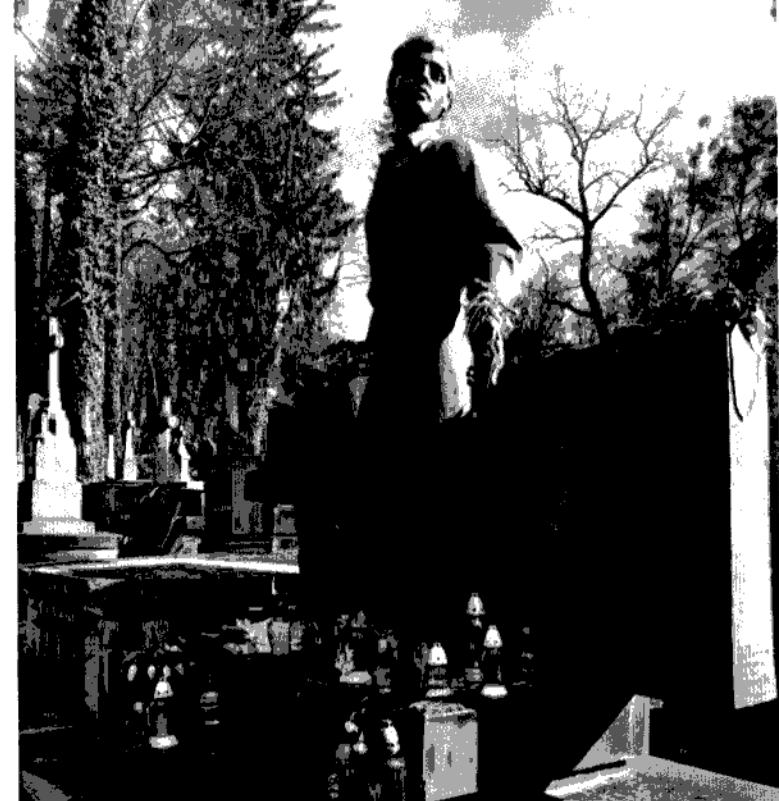

Фото з фондів Чернівецького обласного меморіального музею Володимира Івасюка

«ТІЛЬКИ РАЗ ЦВІТЕ ЛЮБОВ»

Слова: Ігор Степанюк
Музика: Володимир Іванюк

Поглянь – усе навколо зацвіло,
Ясна вода і сонце золоте.
Цвітуть гаї, цвіте густе зело, –
Чому ж любов так довго не цвіте?
Так довго...

Приспів:

В ріку перероста дзвінкий ручай,
Журбою розквіта гірка печаль,
Та ранок сонцем кожен день цвіте для нас,
І лиш любов цвіте один-єдиний раз.

Стрімка ріка загубиться в морях,
Журбу розвіють радоші весни.
Минеться все, але любов моя
Не зронить цвіту навіть восени.
Не зронить...

Приспів:

В ріку перероста дзвінкий ручай,
Журбою розквіта гірка печаль,
Та ранок сонцем кожен день цвіте для нас,
І лиш любов цвіте один-єдиний раз.

«ВОДОГРАЙ»

Слова: Володимир Іванюк
Музика: Володимир Іванюк

Тече вода, тече бистра, а куди – не знає,
Поміж гори в світ широкий тече, не вертає.
Ми зайдемо в чисту воду біля водограю
І попросим його щиро – хай він нам зіграє.

Приспів:

Ой водо-водограй, грай для нас, грай.
Танок свій жвавий, ти, не зупиняй.
За красну пісню на всі голоси
Що хочеш, водограю, попроси.
Струни дає тобі кожна весна,
Дзвінкість дарує їм осінь ясна.
А ми зіграєм на струнах отих,
Хай розіллють вони радісний сміх.

Подивись, як сіру скелю б'є вода іскриста,
Ти зроби мені з тих крапель зоряне намисто.
Краще я зберу джерела, зроблю з них цимбали,
Щоб тобі, дівчино мила, вони красно грали.

Приспів

«СИЗОКРИЛИЙ ПТАХ»

Слова: Роман Кудлац
Музика: Джераль Біккі, Володимир Інісов

О сизокрилий птах, ти мое серце
Із синіх верховин поніс у далину,
Лишив мене сумну зустрінути весну.

О сизокрилий птах,
Згубився шлях твій у житах,
Даремно вітер перейма - тебе вже нема.

Серце, наче птах,
Полинуло б у світ на ста семи вітрах.
Та рветься із грудей лише палкої пісні туга,
Як роняє вишні білий цвіт
За вітром вслід (в світ?).

О, прилети,
Мою весну, ти, мій коханий, захисти,
Щоб їй розцвісти.

Серце, наче птах,
Полинуло б у світ на ста семи вітрах.
Та рветься із грудей
Лише палкої пісні туга,
Як роняє вишні білий цвіт
Із ранніх літ.

«ДВА ПЕРСТЕНІ»

Слово: Володимир Інісов
Музика: Володимир Інісов

Як ішла я опівночі
Понад тихою водою,
Зачерпнула в руки срібло
Те, що місяць там залишив,
І зробила з нього перстень...

А як сонце привітало
Мене вранці в чистім полі,
Я знайшла вінок з барвінку,
Недоплетений учора,
І зробила з нього перстень.

Приспів:
Два перстені — то для тебе,
Вибирай же, любий. ***
Два перстені — то твій усміх,
А твій усміх — моя згуба.
Два перстені, дня і ночі,
Ти візьми з собою.
Як знайти мене захочеш,
Кинь їх вранці за водою.
...за водою.

Знову осінь нам приносить
В злотих коронах неба просинь, —
Злива дивних барв довкола ***
І вітрів віолончелі.
Не сумуй за веснотравнем.

Бо ж мелодію забуту
Два перстені нагадають,
Нагадають, як забудеш,
Не знайдеш і не полюбиш.
Не сумуй за веснотравнем.

«ЗАЛИШЕНІ КВІТИ»

Слова Володимир Івасюк
Музика Вільгельм Роман

Скоро вечір...

Одинокий лист, гнаний вітром, пролітає повз мене.
Він більше сюди не повернеться.
Не повернусь, мабуть, і я, бо навіщо?
Мое кохання — як той жовтий лист.
Він може впасти тільки до твоїх ніг...

Не знаю я, чи знов сюди прийду,
Та залишаю замість себе
Ті квіти, що знайшла в саду
Для тебе, для тебе я.

А, може, завтра ти пройдеш ось тут,
Де вітер пелюстки колише.
Та знай, я щастя своє тут
Лишила, лишила я.

Можливо, завтра ти пройдеш біля місця наших зустрічей.
Можливо, побачиш мій останній дарунок нашему коханню.
І якщо вітер не розвіє ті квіти,
Не чіпай їх — вони мертві.

Нехай вони лежать,
Викликаючи хвилинки суму у закоханих, що проходять поруч...

Не знаю я, чи знов сюди прийду,
Та залишаю замість себе
Ті квіти, що знайшла в саду
Для тебе, для тебе я.

А може, завтра ти пройдеш ось тут,
Де вітер пелюстки колише.
Та знай, я щастя своє тут
Лишила, лишила я.

«КЛЕНОВИЙ ВОГОНЬ»

Слова Маріяна Волинь Юрій Рудницький
Музика Володимир Івасюк

Як стріла до видноколу, час у даль летить,
Сипле осінь вже додолу барви верховіть.
І сьогодні, як колись, ти дав мені кленове листя,
У руках приніс, як пломінь, про далеку осінь спомин...

Приспів:

Не згаси вогонь
Холодом долонь!
Спалах листя у волосся
Я вплету, щоб все збулося.
Не згаси вогонь
Холодом долонь!

Як осінні акварелі вибілить зима,
Долетить віолончелі музика сумна.
Хай лютують сніговії, та завжди мене зігріє
Той жаркий кленовий пломінь,
Що ти дав мені на спомин.

Приспів.

А зима співа недовго — в мареві доріг,
І від листя золотого запалає сніг.
Запалає сніг — і весна, як любов моя, воскресне
Принесе травнева повінь лист кленовий — давній спомин.

Приспів.

«КАПЕЛЮХ»

Слова: Володимир Івасюк
Музика: Володимир Івасюк

Як ішов селом я
В літнє надвечір'я,
Вітер капелюха
Звіяв на подвір'я,
Мого капелюха
Покотив подвір'ям.

Дівчина із хати
Вздріла і метнулась, —
Дала капелюха
Й весело всміхнулась,
Дала капелюха
І мені всміхнулась.

Йду сьогодні знову —
Вітру вже немає,
Свого капелюха
Сам туди кидаю.
Свого капелюха
Сам туди кидаю.

Вітру вже немає —
В серці завірюха,
Дівчини не видно —
Йду за капелюхом,
Йду усім курям на сміх
Сам за капелюхом.

«НАД МОРЕМ»

Слова: Імрило Павличко
Музика: Володимир Івасюк

В морі я хотів печаль свою втопить
Я до моря вийшов рано — море спить
І мені його будити стало жаль
Залишилася мені моя печаль
Опілудні йду до моря і здаля
Бачу, що воно сміється, як мала
І мені його смутити стало жаль
Залишилася мені моя печаль
Уночі до моря знову я прибіг
А воно ридало біля ніг моїх
І мені його смутити стало жаль
Залишилася мені моя печаль

«НАЧЕ ЗГРАЯ ПТИЦЬ»

Словл. Володимир Івасюк
Музика: Володимир Івасюк

Наче зграї птиць, роки ідуть —
Я спішу за ними в дальню путь.
Хочу я повік струмком гірським
Злитись з морем пломінким.
Хочу я повік струмком гірським
Злитись з морем пломінким.

Бо те море — диво на землі —
Колихає білі кораблі,
В мужнім голосі його сія
Юність і любов моя.
В мужнім голосі його сія
Юність і любов моя.

Хочеться, аби морська блакить
Проливалась в серце кожну мить
І щоб був щасливий кожен день
Для моїх дзвінких пісень.
І щоб був щасливий кожен день
Для моїх дзвінких пісень

«ЗАПРОСИ МЕНЕ У СНИ СВОЇ»

Словл. Володимир Івасюк
Музика: Володимир Івасюк

Ідуть літа — то не біда,
Тільки іноді шкода,
Що в мереживі доріг
Я знайти тебе не зміг.

Приспів:

Запроси мене у сни свої,
В ті, що досі не збулись.
Запроси мене у сни свої,
В ті, що збудуться колись.
Запроси мене у сни свої,
В ті, що збудуться колись.
Запроси мене у сни свої,
Хоч на мить, та запроси...
Запроси мене у сни свої,
Тугу в серці погаси.
Тугу в серці погаси.
Тугу в серці погаси.

Сніг на скронях — не печаль,
Та не раз проймає жаль,
Що я в плині днів не зміг
Розтопить в душі той сніг.

«Я ТВОЄ КРИЛО»

Слова: Роман Кудаць
Музика: Володимир Івасюк

Зірки на снігу, зірки на снігу,
Веселі зірки новорічного свята.
Зірки на снігу, зірки на снігу,
І ми у Карпатах, у синіх Карпатах.

Приспів:

Я – твоє крило, ти – моє крило, –
Щастя більшого не треба.
Полетімо в ніч, в неповторну ніч,
І крильми торкнемось неба, неба.

Зірки на вінках, вінки на воді,
Вінки на воді в синю ніч на Купала.
Зірки на вінках, зірки на воді,
І ще одна впала, на щастя нам впала.

Приспів

Зірки відгорять, погаснуть зірки,
Та в серці не згасне їх полум'я вічне.
Бо з нами та ніч, з нами та ніч,
Та ніч на Купала і ніч новорічна.

Приспів

Я – твоє крило, ти – моє крило.
Я – твоє крило, ти, – моє крило.
Я – твоє крило, ти – моє крило.
Я – твоє крило...

«БАЛАДА ПРО ДВІ СКРИПКИ»

Слова: Василь Мірський
Музика: Володимир Івасюк

Ой зробив хлопчина та й дві красні скрипки —
Поділив надвоє снів своїх красу.
Що перша скрипка — біла лебідка,
А дуга скрипка — вечірній сум.

Закохались в нього дві сестри весною —
Одна — як та нічка, друга — мов той день.
Перша просила грати сумної,
Друга хотіла веселих пісень.

Приспів:

Одна сміялась,
Плакала друга.
Гей, поєднались
Радість і туга.
Гей, поєднались
В очах дівчини,
Як у двох скрипках,
Ночі і днини.

А як розійшлися ті пісні луною,
Він замовклі скрипки сестрам двом віддав.
Кожна дівчина стала вербою,
Легінь між ними явором став.

Приспів:

Залишив на світі дві самотні скрипки,
Залишив на світі снів своїх красу.
Що перша скрипка — біла лебідка,
А дуга скрипка — вечірній сум.

Там, де став явір понад плями,
Знову я чую відлуння пісень:
Одна верба співає ночами,
Друга верба співає удень.

«ЛІТО ПІЗНІХ ЖОРЖИН»

Слова: Ростислав Братунь
Музика: Володимир Івасюк

Осіння грозо остання,
Спали ті забуті стерні,
Як спогад, що не поверне,
Як спогад про кохання.

Про нас у далекім літі,
Щасливих, наче діти,
В осінньому літі, жоржинному літі,
Спогад, грозо, спали!

Незваною жінка з дзвінкими очима
Приходить з далекого літа.
Земна і жагуча, та тільки незрима,
Як тайна, від мене закрита.

Приходить до мене з глибокого серпня
В печальній і тихій задумі.
Чекання холодними росами терпне
В жоржиновому пізньому сумі.

Бентежно і гостро вриваються в спогад
Цілунків її близкавиці.
Чекання ні гасне під небом тривоги,
Не гасне, як спалах зірници.

Про нас у далекім літі,
Щасливих, наче діти,
В осінньому літі, в жоржинному літі —
Спогад, грозо, спали!
Спали! Спали!

«ПІСНЯ ПРО ТЕБЕ»

Слова: Ростислав Братунь,
Музика: Володимир Івасюк

Бачу тебе я в хвилі морській,
Бачу тебе я в хмарці легкій,
Бачу тебе я в срібній росі,
Бачу тебе я в першій грозі.

Приспів:
Ти підносишся деревом в синь,
Ти йдеш ранками променем в тінь.
Ти підносишся колосом з нив,
Ти підносишся дивом всіх див.
Дивом всіх див, всіх див.

Чую тебе я в дзвоні світання,*
Чую тебе я в скрипки благанні,
Чую тебе, як печаль забринить,
Чую тебе, лиш тебе, кожну мить.

Приспів.

Вірю тобі я завжди і нині,
Вірю тобі, як сонцю і днині,
Вірю тобі — бо без віри не жить,
Вірю тобі, лиш тобі, кожну мить.

Приспів.

«У ДОЛІ СВОЯ ВЕСНА»

Слова: Юрій Рибчинський
Музика: Володимир Іанюк

Ти вернешся колись в той перший день,
Ти вернешся і все згадаєш знов.
Я хочу, щоб збулись слова пісень,
Я хочу, щоб збулась любов.

Приспів:

У тебе любов — одна.
У мене любов — одна.
Крізь роки веде вона
У той найперший день.
У щастя — своя струна,
У долі — своя весна.
Хай буде завжди вона
В полоні у пісень.

Сім кроків до весни — та знову сніг,
Той ніжний білий сніг вінчає нас.
Я хочу, щоб збулись зимові сни,
Я хочу, щоб любов збулась.

Приспів.

Нехай іще зима — та все одно
Я двері відчиню свої весні.
І щастя прилетить в моє вікно
І сонце принесе мені.

Приспів.

«НЕ ОДПАЛАЙ, МОЯ ЛЮБОВЕ»

Слова: Роман Кудрик
Музика: Володимир Іанюк

Приспів:

Не одпалай, моя любове!
Ще мить єдину почекай!
На вічне слово, віще слово.
Не одпалай, не одпалай.

Над озером берези віти,
Неначе лебеді вони,
Розправлять крила, тихі крила,
Злетять у вись незнаних днів.

Приспів.

Гойдаються на срібнім плесі
У сонця променях човни.
Їм синій вітер піднебessя,
Неначе спомин далини.

Приспів.

Черемхи світанкова ватра,
Здається, зараз одпала.
І будуть пізніми вже завтра
Тепер не сказані слова.

Приспів.

«ПОВІР ОЧАМ»

Слова: Володимир Кудрявець
Музика: Володимир Івасюк

Чому ти не віриш моїм очам
І погляд свій рониш долу?
А я сподівалась в розлуці, що нам
Довіра не зрадить ніколи.

Приспів:

Глянь же в очі
І мені ти знов повіриш.
Знай, що серцю
Все вони розкажуть щиро,
Бо в коханні
Очі знають серця мову.
Глянь,
І ти повіриш знову.

Птахи відлітають і їх не спинить, —
Чи можеш ти біль їх збагнути?
Хоч твій погляд — як мить,
Але спогад щемить
В моїм серці, як пісня забута.

Приспів.

Повір цим очам і, як сон, промайне
Той сумнів, що душу бентежить.
За тобою піду, як покличеш мене
У життя, у степ безмежний.

Приспів.

«НЕСТРИМНА ТЕЧІЯ»

Слова: Богдан Стельмах
Музика: Володимир Івасюк

В мріях я була завжди твоя,
В мріях ти завжди був мій,
Та часу течія, нестримна течія
Змела сліди тих мрій в душі моїй.

Приспів:

Зникло наше бути чи не бути,
Ген за гори з журавлями одпливло,
І тепер не знаю, як забути
Те, чого ніколи не було.

Щирий сміх торкається вуст твоїх,
Щирий сміх, як перший сніг,
Та днів нестримний біг, та днів нестримний біг
Змести повік не зміг той перший сніг.

Приспів

В мріях я була завжди твоя,
В мріях ти повік був мій,
Та часу течія, нестримна течія
Лишила давній біль в душі моїй.

Приспів

« О, мамо рідна, ти мене не жди –
Мені в наш дім ніколи не прийти.
З моєго серця мальва проросла
І кров'ю розцвіла »...

Ці рядки стали натхненням для автора портрету заслуженого художника України, сучасного українського живописця, що працює, як правило у галузі іконопису Олександра Охапкіна. В основу твору взято переживання автора останніх днів життя композитора Володимира Іvasюка, який відчуваючи і пророкуючи собі свою долю, якось скаже батькові : « Мені уже зготована моя Голгофа, не знаю тільки коли мене на неї поведуть»

/ В. Іvasюк /

З серця композитора проростає мальва, лице і проміжки між чолом прописані глибокими тінями усвідомлення і зажури, а поміж тим очі, які залишили в собі світло і дитячий спокій, навіть у призмі передчуття неминучого.

Загалом твір покликаний до переосмислення і пошуку імені Володимира Іvasюка крізь призму мистецтва, рисунок наповнений глибинними змістами і особистими відчуттями художника.

